

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

18 Martie st. v.

30 Martie st. n.

Ese in fie-care dumineca.

Redacțiunea în

Közép-uteza nr. 395.

Nr. 12.

ANUL XX.

1884.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Er când voi fi . . .

Er când voi fi pământ,
In liniscea sării,
Săpați-mi un mormânt
La marginea mării!

Nu voiui sicriu bogat,
Podobe și flamuri,
Ci-mi împlețiți un pat
Din veștede ramuri.

Să-mi fie somnul lin
Și codrul apröpe.
Să am un cer senin
Pe adâncile ape.

S'aud cum blânde cad
Isvórele 'ntr'una,
Prin vërfuri lungi de brad
Alunece luna.

S'aud pe valuri vënt,
Din munte talanga,
De-asupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture crênga.

Și cum n'oiu suferi
De-atuncea 'nainte,
Cu flori m'or troeni
Aduceri aminte.

Și cum va incetă
Al inimei sbucium,
Ce dulce-mi va sună
Cântarea de bucium!

Vor arde 'n prējma mea
Luminile 'n dëluri,
Ishind s'or frământă
Eternele valuri.

Și nime 'n urma mea
Nu-mi plângă la creșcet,
Ci codrul vënt să dea
Frunțișului veșted.

Lucêferii de foc
Privi-vor din cetini
Mormânt făr' de noroc
Și fără prietini.

M. Eminescu.

De i a n.

— Novelă. —

(Urmare.)

II.

Se umplu satul de vestea, că Deian e in hotarul Lăzenilor. In tot cornul de uliță vedeai câte-o grămadă de ómeni, care de care mai curioși să scie ceva nou și toți cu câte-o scire nouă in sac. Unii l'au vëdüt trecënd călare la vale, la alții a fost de a cerut sălaș pentru nópte; unii sciau, că eră 'mbrăcat ca cerșitor, alții că a venit in haine de gendar și câte și mai câte altele. Cari vești însă tóte se uniau intr'o privință, că Deian trebuie să fie in apropiere.

Abia se respândise fama despre asta și sosi indata o companie de cātane și mai mulți gendari, cari cutreierară pădurile, văile și tóte speluncile din giur, însă făr' de-a află ceva.

Și asta o pățise potira de nenumerate ori.

Și cu cât mai mult se făceau astfel de urmăriri fără nici o ispravă improtiva lui Deian, cu atât mai mult creșcea credința poporului in voinicia lui. Așá incât ómenii credeau, că pe Deian nu-i potiră și judecată 'n lume, care să-l pótă pedepsi, căci se scia prë bine cum fuse el prins in inchisórea din Sălîște și Sibiu și cum fugi d'acolo cu ferele pe picióre din temnițele cu mare pază pázite.

Căci, ce e drept, ca Deian nici nu s'a mai pré aflat vr'odată hoț cu atâtă iscusință și viclenie. De fire nu eră el selbatic, nu-și află el veselía in omoruri. Mare nevoie să fi avut, ca să-și ridice arma ucigătóre asupra vr'unei suflări omenesci. Inse el eră om indrăsneț, viclën, care trăia cu jafuri câștigate prin putere și mai pe sus de tóte eră bun de inimă, ca pita din gură. De aceea poporul il și cinstia.

Deian nu făcea nimenui rău din popor, numai la domnii mari, dela cari de și luă, nu remânea gol in urma mânilor lui; ba unde sciea de necasul ómenilor săraci, i ajută cu bani și vite, ce le cumpără cu jăcmanurile hoției lui.

Ș-apoi de și sciau ómenii câte-ceva de el, ei nu spuneau străinilor nimic: „Nu sciu, Domnule, n'am vë-

